

РЕШЕНИЕ

№ 875

гр. София, 15.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 67 състав, в публично заседание на 18.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жанета Малинова

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **9772** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.10а, ал4, вр.ал.1 от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на А. Н. У. Ал-Геж, гражданин на И., [дата на раждане] , с настоящ адрес: [жк], [улица]/7 Ф./И., Република Турция, действащ чрез съпругата си С. Б. И. от [населено място], област С., [улица] адв. А. И. от В. ПРОТИВ ОТКАЗ НА ВИЗА изх. № А. 20002196/24.09.2020 г., издаден от Л. И. Тотин, Трети секретар КС - А..

В жалбата се поддържа, че обжалваният отказ на виза е незаконосъобразен, като постановен в нарушение на материалния закон. Твърди се, че в оспорения административен акт не е посочено фактическото основание за издаването му, както и, че не са обсъдени релевантните факти и обстоятелства от значение случая. Навежда се оплакване, че с отказа за издаване на виза е нарушено правото на жалбоподателя на личен и семеен живот по смисъла на чл. 8,§1 от КЗПЧОС с българската гражданка С. Б. И., с която са сключили граждански брак на 18.02.2020г. в Район К.-Република И., Съдебен съвет, Граждански съд в К., съгласно Акт за брак изх. № 212 от 18.02.2020г. и Удостоверение за граждански брак, издадено на 15.02.2020г. от длъжностното лице по гражданско състояние в [населено място], С.. Твърди се, че сключеният брак не е фиктивен, като в този смисъл са представени нотариално заверени декларации от съпрузите, както и, че в резултат на отказа за

издаване на виза за дългосрочно пребиваване, тип D, съпрузите са принудени да живеят разделени, жалбоподателя в момента пребивава в Република Турция, а съпругата му в Република България, което е в нарушение на правото на личен и семеен живот по чл.8,§1 от КЗПЧОС. Развиват се подробни съображения в тази насока.

Заявено е искане да се отмени обжалвания отказ за издаване на виза и преписката да се върне на административния орган, за ново произнасяне, с указания за издаване на виза, тип D на жалбоподателя.Претендира се присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. А. И., който поддържа жалбата, по изложените в нея съображения и такива, развити в представени в срок писмени бележки. Претендира присъждане на направените разноски, съобразно списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът – ТРЕТИ СЕКРЕТАР на КОНСУЛСКА СЛУЖБА [населено място], Турция, чрез Е. В. - процесуален представител, юрисконсулт в дирекция „К. отношения" на Министерство на външните работи оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна, по съображения, изложени в хода по същество и в представени в срок писмени бележки.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура изразява заключение за неоснователност на жалбата, с искане да се отхвърли.

Доказателствата по делото са писмени. Прието е заверено копие на административната преписка.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност и във връзка с доводите на страните, приема за установено следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице-адресат на оспорения административен акт, подлежащ на съдебен контрол в хипотезата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, с оглед на което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

От приложената административната преписка се установява, че на 27.07.2020г. жалбоподателят е подал заявление номер А. 20002196 в Консулската служба в [населено място], Турция, за издаване на виза тип “D“. Към заявлението са приложени писмени доказателства: удостоверение за сключен граждански брак от 15.07.2020г.; Акт за брак изх.№ 212 от 18.02.2020г., издаден от Район К.-Република И., Съдебен съвет, Граждански съд в К., от които се установява, че между жалбоподателя и С. Б. И. - българска гражданка е сключен граждански брак. Към заявлението са представени: Извлечение от гражданския регистър за 1957г., издадено от Република И., Главна дирекция “Гражданство“ от 26.02.2020г., Свидетелство за съдимост за жалбоподателя, от което се установява, че не е осъждан за извършени престъпления в РИрак; Декларация от жалбоподателя и С. Б. И., заверена в КС в [населено място], че бракът им не е фиктивен; Н. заверена декларация на 16.07.2020г. от С. Б. И., с която декларира, че ще осигурява издръжката на жалбоподателя по време на престоя му в РБългария и мястото на живеене в [населено място], [улица], в имот, собственост на майката на деклараторката; Нотариално заверена декларация на 15.07.2020г. от М. И. Д.-майка на С. Б. И., с която декларира, че ще осигури жилище в собствения ѝ дом в [населено място], [улица], както и издръжка на жалбоподателя по време на престоя му в РБългария. Представени са копия на личните карти на жалбоподателя и съпругата му със заверка “вярно с оригинала“.

В хода на съдебното производство, по искане на процесуалния представител на жалбоподателя, на основание чл. 192 от ГПК, вр.чл.144 от АПК бяха изискани становища от трети, неучастващи по делото лица-Дирекция“Миграция“ и ДАНС във връзка с осъществената съгласувателна процедура по издаване на виза, тип „D“ на жалбоподателя.

От становище на Дирекция “Миграция“, вх. № 8/04.01.2021г. се установява, че по повод заявление на жалбоподателя номер А. 20002196 от 28.07.2020г. за издаване на виза, за дългосрочно пребиваване, тип “D“ е изразено отрицателно становище от Д“Миграция“ на 15.09.2020г., въз основа на становище на ДАНС, на основание чл. 10, ал.1,т.1 от ЗЧРБ. Становището на дирекция “Миграция“ е отразено в поле “Резолюции, становища, бележки“ в искането за издаване на виза, което се установява от приложените три броя разпечатки.

От ДАНС е представено писмено становище, което е отделено в класифициран том, приет като доказателство по делото. ДАНС е изразил отрицателно становище по заявлението на жалбоподателя за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, тип “D“, на основание чл.10, ал.1,т.1 от ЗЧРБ.

Въз основа на така проведената процедура е издаден обжалвания в настоящето производство отказ за издаване на виза, тип “D“. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал.1,т.1 от ЗЧРБ. В изложените мотиви е посочено е, че с действията си е поставил или може да постави в опасност сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност, като с това е възпроизведен текста на разпоредбата на чл.10, ал.1,т.1 от ЗЧРБ.

При така установената от фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в законоустановения срок по чл. 149, ал.1 от АПК и срещу неблагоприятен за жалбоподателя индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване пред съда, по аргумент от разпоредбата на чл. 10а, ал.4 от ЗЧРБ. Съгласно тази разпоредбата отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателят претендира засягане на правото му на семеен и личен живот, закрепено в чл.8 от ЕКЗПЧОС, като твърди, че е нарушено правото му на личен и семеен живот със съпругата му С. Б. И. –българска гражданка, с която имат валидно сключен брак, който не е фиктивен и са принудени да живеят разделени- той в Република Турция, а тя- в Република България.

Следователно жалбата, попада в предвиденото в чл.10а, ал.4 от ЗУБ изключение, поради което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА и следва да бъде разгледана по същество.Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 163, ал.1-3 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на оплакванията в жалбата, а следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Осъществявайки контрол в посочения обхват, настоящият състав приема, че оспореният индивидуален административен акт-отказ за издаване на виза, тип “D“ е издаден от компетентен орган по смисъла на чл.9г, ал.1 от ЗЧРБ, предвид приложените по делото заповеди № 95-00-254/03.10.2011г. на министъра на външните

работи и заповед № 22/26.06.2018 г., издадена от ръководителя на Посолството на Република България-А., като с последната заповед издателят на оспорената виза-Л. И. Тотин е определен за консулско длъжностно лице, което да взема самостоятелни решения за издаване на визи. Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно, те отказват и издаването на визи. Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г. /обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011г. "Наредбата". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В конкретния случай жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Р България, вид "D".

Като правно основание за отказа, за издаване на виза е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ и е цитирано съдържанието на същата разпоредба, в графа "бележки". Тоест, налице са мотиви, от които жалбоподателят може да разбере съображенията на административния орган за отказа да му бъде издадена виза. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ издаването на виза се отказва на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност. В чл. 10а, ал. 3 от ЗЧРБ е предвидено, че мотивите за отказите за издаване на визи по чл. 10, ал. 1, т. 1 – 3, както и когато разкриването на данните и обстоятелствата, въз основа на които е взето решението, засягат или биха могли да засегнат непосредствено външната политика и международните отношения на Република България или националната сигурност, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните компетентни органи. В случай, че този документ съдържа класифицирана информация, той се съставя по реда на Закона за защита на класифицираната информация. От посочената разпоредба следва, че наличието на основание по чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ дава възможност мотивите, от една страна, да се съдържат в друг документ, различен от стандартния формуляр за отказ, а от друга, да са посочени в отделен документ, изготвен от органи, различни от издателя на отказа на виза – от съответните компетентни органи, в случая от ДАНС. В настоящия случай, те съдържат класифицирана информация, съставени са по реда на Закона за защита на класифицираната информация и са отделени в отделен том по делото. Поради изложеното, съдът намира за неоснователни доводите в жалбата за липса на мотиви-фактически основания за издаване на оспорения административен акт, тъй като същият е мотивиран, като мотивите за издаване на оспорения отказ са посочени в оспорения отказ и се съдържат в становището на ДАНС, което е

допустимо съгласно Тълкувателно решение № 16 от 31. III. 1975 г., ОСГК.

При издаване на обжалвания отказ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Разпоредбата на чл. 30, ал. 2 от Наредбата въвежда изискване за консулските длъжностни лица да издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване, каквато виза е заявена от жалбоподателя, след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност", освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в Инstrukция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". В случая отказът за издаване на виза е издаден след осъществена съгласувателна процедура с Д"Миграция" и ДАНС, с което са изпълнени законовите изисквания на чл. 30, ал.2 от Наредбата.

Оспореният отказ за издаване на виза, вид „D“ е постановен в съответствие с материалния закон-разпоредбата на чл.10, ал.1,т.1 от ЗЧРБ, съгласно която: „Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато: 1. (доп. - ДВ, бр. 29 от 2007 г., изм. и доп., бр. 97 от 2016 г.) с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност“.

В конкретния случай е налице отрицателно становище на ДАНС, което е абсолютна процесуална пречка за издаване на исканата виза, като в този случай административният орган действа при условията на обвързана компетентност и няма право на самостоятелна преценка дали апликантът представлява заплаха за националната сигурност. От представените по делото писма от дирекция "Миграция" и ДАНС, се установява, че в случая становището е отрицателно и е свързано с основанията, посочени в чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ.

Отказът за издаване на виза не нарушава установеното в чл. 8, параграф първи от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС) право на личен и семеен живот. Съгласно чл.8, §1 от КЗПЧОС всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. Параграф втори на същата разпоредба гласи, че намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.

Тоест разпоредбата на чл. 8, параграф втори от КЗПЧОС очертава рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот, при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. В случая правото на личен и семеен живот на жалбоподателя търпи ограничение, предвид становището на ДАНС за наличие на основанията по чл.10, ал.1,т.1 от ЗЧРБ. Разпоредбата на чл. 34, ал.1 от Наредбата регламентира, че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. С оглед посочената законова регламентация, следва изводът, че ограничението на правото на личен и семеен живот

на жалбоподателя е допустимо, тъй като е в интерес на националната сигурност и българската държава, в хипотезата на чл. 10, ал.1,т.1 от ЗЧРБ. В случая съображенията за защита на националната сигурност имат превес пред правото на личен и семеен живот на жалбоподателя.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав намира възражението за нарушение на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя за неоснователно. Обжалваният отказ е съобразен с целта на закона и принципите на съразмерност предвидени в чл. 6, ал. 2 от АПК. Преценката за наличие на заплахата за сигурността или интересите на българската държава принадлежи на компетентния орган и се основава на личното поведение на чужденеца, за който в рамките на съгласувателната процедура са събрани данни за наличие на предпоставките по чл.10, ал.1,т.1 от ЗЧРБ, при които се отказва издаване на виза.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в предвидената писмена форма, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават неговата отмяна. Отказът за издаване на виза е издаден в съответствие с материалноправните разпоредби на закона, както и в съответствие с целта на закона, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал.4 от АПК, на ответника следва да се присъди претендираното юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

Воден от горното, Административен съд – София- град, Първо отделение, 67-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Н. У. Ал-Геж (A. N. W. AL- G.), гражданин на И., [дата на раждане] действащ чрез съпругата си С. Б. И., от [населено място], Област С., [улица] адв. А. И. от В. ПРОТИВ ОТКАЗ НА ВИЗА изх. № А. 20002196/24.09.2020 г., издаден от Л. И. Тотин, трети секретар КС - А..

ОСЪЖДА А. Н. У. Ал-Геж, гражданин на И., [дата на раждане] действащ чрез съпругата си С. Б. И., от [населено място], Област С., [улица] да заплати на Консулска служба в Посолството на Република България в А., Турция, сумата 100(сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва чрез Административен съд София-град до Върховния административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщението.

Препис от решението да се връчи на жалбоподателя, чрез адв. А. И.
и на ответника.

СЪДИЯ: